

ÈLISEO ENTERTAINMENT A RAI CINEMA
UVÁDÍ

HOTEL PALACE

REŽIE
ROMAN POLANSKI

Itálie, Švýcarsko, Polsko, Francie / 2023 / 100 min

Žánr: komedie

Česká premiéra: 21. 12. 2023

Přístupnost: od 12 let

Obraz: Flat, 1.85:1, 3996x2160, 4K

Zvuk: EN, IT, RU, CZ, DE, FR 5.1

Titulky: CZ

Nosiče: DCP, MP4

DISTRIBUCE

Pilot Film

Andrea Vohralíková

andrea@mimesis.cz

608 271 154

SYNOPSIS

Kdysi dávno byl, a dodnes je... Hotel Palace. Neobyčejný zámek uprostřed zasněženého údolí má gotickou a pohádkovou atmosféru a scházejí se tu bohatí a požitkářští hosté z celého světa. Letos je všechny spojila jedinečná událost: silvestrovský večírek roku 2000. Jejich extravagantní požadavky se snaží plnit houf číšníků, poslíčků, kuchařů a recepčních. S blížícím se úsvitem nového tisíciletí Hansueli, obětavý padesátiletý ředitel luxusního hotelu, s téměř vojenskou přesností dohlíží na personál ještě před příchodem hostů na večírek a ujišťuje je, že to nebude konec světa. „V osm hodin bude u našich stolů večeřet spousta velmi důležitých lidí. Nálada, v níž ráno odejdou, ovlivní životy milionů obyčejných lidí. Naší povinností je zajistit, aby nikoho nebolel zadek z příliš tvrdého sezení na židli, aby se všichni nacpali kaviárem do sytosti a aby jim z nosu a uší tryskaly bublinky šampaňského. Je to jasné?“

Ve vzduchu však visí Y2K a panují obavy i naděje, že úderem půlnoci může dojít k nečekaným výkyvům na účtech velkých finančníků v důsledku zhroucení světových počítačových systémů. Ve skutečnosti je však čeká bitva vedená s extravagancí a výstředností hotelových hostů. Psi a tučňáci s lidskými potřebami a lidé se zvířecími touhami. Jejich příběhy dávají život absurdní, temné a provokativní komedii. Je konec roku 1999 - nejen závěr století, ale konec celého kontroverzního tisíciletí.

SLOVY REŽISÉRA

Téměř půl století jsem navštěvoval místo ve Švýcarsku, kde se nachází luxusní hotel známý jako Gstaad Palace. Pozoroval jsem dění v hotelu, kde pobývá nesmírně bohatá a rozmanitá elita, kolem níž se pohybuje hotelový proletariát. Tyto dva světy jsou svým způsobem zábavné, někdy až groteskní. Rozděluje je všechno, počínaje politickými názory. Spojuje je pouze osobnost ředitele hotelu, který se o všechny stará a snaží se všem vyhovět, přičemž někdy upřímně podlézá jak klientům, tak podřízeným. Se svým diplomatickým talentem nachází východiska i z těch nejméně pravděpodobných situací.

Jednou jsem byl pozván, abych v tomto hotelu strávil Silvestra. Bylo to v předvečer roku 2000, uprostřed všeobecné paniky způsobené fámou o Y2K, podle které měl nastat konec počítačového světa. Viděl jsem v celé své kráse ten absurdní zvířinec, který se tam hemžil. Okamžitě mě napadlo natočit o tomto exotickém světě film. Měla to být komedie - trochu košatá a sarkastická, kritická vůči postavám ve filmu, ale ne bez špetky

shovívavosti a soucitu. Z různých důvodů jsem tento projekt léta odkládal. Teď, když jsem oslavil devadesáté narozeniny, jsem si řekl, že si to mohu dovolit a že lepší příležitost se mi asi nenaskytne.

Budoucnost tehdy vypadala krásně... Když se pár vteřin po půlnoci v posledním časovém pásmu ukázalo, že Y2K je jen chiméra - svět na chvíli zachvátila euforie. Světová ekonomika vypadala skvěle. Medicína vynalezla lék na smrtící epidemii. Terorismus utichl a zdál se být navždy zažehnán. V bývalém Sovětském svazu se ujal moci mladý prezident, který zemi slíbil svobodu, prosperitu a právní stát. Nikdo nevěnoval pozornost havranovi letícímu nad Alpami. Havran letěl nad Atlantským oceánem a jedenáctého září 2001 přistál s třeskem v samotném srdci New Yorku.

VZNIK FILMU

POČÁTEK

Hotel Palace je výsledkem groteskní vize Romana Polanského. Geniální filmař vytvořil scénář ve spolupráci s Jerzym Skolimovskim a Ewou Piąskowskou. Tato komedie odráží skličující životní osudy slavných osobností a podnikatelů, kteří zdánlivě ztělesňují bohatství, ale ve skutečnosti nevlastní vůbec nic.

„Během psaní jsme byli obklopeni stovkou poznámek s nápady. Každý z nich představoval množství postav a nespočet situací, které se musely vzájemně doplňovat v příběhu stejně složitém jako zábavném,“ říká producent Luca Barbareschi. *„Chtěli jsme spojit velké množství číšníků, poslíčků, kuchařů a recepčních s hotelovými hosty - bohatými, požitkářskými jedinci, kteří přijeli ze všech koutů světa na neopakovatelnou událost. Scéna, v níž Hansueli kontroluje personál před příjezdem hostů, slouží jako jasná předmluva a odráží sílu jeho slov, stejně tak jako jeho záměr. Přestože ve vzduchu visí Y2K a panují obavy i naděje, že úderem půlnoci může dojít k nečekaným výkyvům na účtech významných finančníků v důsledku zablokování počítačových systémů, nebude to konec světa. Jediným účelem je zajistit, aby důležití lidé, kteří se ten večer účastní večírku, odcházeli druhý den spokojení a v dobré náladě.“*

JEDINÉ MÍSTO SVÉHO DRUHU

Film se natáčel na jediném místě, v hotelu Palace v Gstaadu. Výběr Švýcarska byl nevyhnutelný, protože scénář se odehrává uvnitř tohoto honosného hotelu a bylo nemyslitelné, aby se odehrával na jiném místě. Je to horský zámek s elegantními pokoji, honosnými sály a magickým sněhem, který mu dodává pohádkové kouzlo. „*Někdo by mohl říct, že v Gstaadu je tak nějak možné všechno, ale nikdy jsem nečekal, že se tento nápad, načrtnutý u kávy, stane skutečností,*“ říká Andrea Scherz, majitel hotelu, o realizaci filmu. „*Přesně před sto deseti lety, v prosinci 1913, byl Gstaad Palace slavnostně otevřen a jeden z nejambicióznějších švýcarských hotelových projektů se stal skutečností. V průběhu let se tento odvážný sen proměnil v domov mezinárodní smetánky a stal se symbolem švýcarské pohostinnosti.*“

Pawel Edelman, renomovaný kameraman, pro kterého je to již šestá spolupráce s Romanem Polanskim, vysvětluje: „*Film, který jsme vytvořili, je jedinečný místem, na kterém probíhalo natáčení. Obvykle natáčíme Polanského filmy s pečlivě připravenými kulisy. Tentokrát jsme natáčeli ve skutečném hotelu. To znamená, že jsme se museli přizpůsobit stávajícím podmínkám, což je vždy zajímavá výzva. Náš talentovaný scénograf Tonino Zera nám pomohl vytvořit potřebné dekorace v prostorách hotelu. Skvělý kostýmní výtvarník Claudio Poggioli vytvořil pro herce výjimečné kousky. Všechny kulisy jsme měli přímo před očima. Žili jsme ve filmu a stali se jeho součástí. Herci, technici, komparzisté, produkční, vedoucí jednotlivých oddělení. Všichni na jednom místě po dlouhou dobu.*“

„*Když jsem se zapojil do projektu, cítil jsem silné emoce, je to skutečný profesní milník,*“ říká scénograf Tonino Zera. „*Lidský a umělecký vztah, který jsem si k Polanskému vytvořil, byl zásadní. Bavilo mě ho pozorovat,*

pozorně mu naslouchat při našich každodenních setkáních. Při těchto příležitostech mi velmi podrobně popisoval, jak chce svůj film vizuálně vystavět. Studovali jsme náčrty různých prostředí a nechávali se unášet divokým konceptem Hotelu Palace, kde se v mnohočetných prostředích musely odrážet postavy, které jej obývaly.“

JAKO HODINKY

„Příprava filmu byla rozsáhlá; tři měsíce práce v Itálii, Francii a Švýcarsku. Pak jsme se přesunuli do Gstaadu, kde jsme bydleli a probírali každý sebemenší detail. Roman je režisér, který má při natáčení v hlavě ujasněný každý detail,“ říká producent Barbareschi. A jak říká herec Joaquim De Almeida: „Pečlivost, s jakou Roman buduje každou postavu, se dá přirovnat jen k preciznosti nejlepšího hodináře.“ Každá postava má svůj vlastní příběh, malý svět uprostřed velkého množství pulzujících planet, které sdílejí prostor a své potřeby. Každá z nich potřebovala mít ten správný prostor. Je to komedie s velkým ansámblem, kde jsou důležití všichni, i ti v těch nejmenších rolích. Hansueli, ředitel hotelu, Tonino a jeho asistentka, recepční, šéfkuchař, barman, instalatér, bodyguardi, číšníci, a pak markýza, Bongo, Arthur William Dallas III. a jeho mladá žena Magnolia, dr. Lima a jeho žena, Caspar Tell a Bill Crush, ruský velvyslanec a jeho žena, ruští hosté, Václav, uklízečky, paní Frautschiová a mistr Ravi, poslíčci, paní Robinsonová a Alice, hudebníci, tanečníci a nespočet komparzistů pro scénu s večírkem. Všechny považujeme za „protagonisty filmu“.

„Pracovat s tak skvělým režisérem, jako je Polanski bylo velmi inspirující. Je neúnavný, pečlivý a dbá na každý drobný detail, nejen co se týče kostýmů herců, ale také všech komparzistů na place, kterých bylo opravdu

mnoho; všichni byli oblečeni, jako kdyby byli hlavními postavami filmu,“ říká Carlo Poggioli, kostýmní výtvarník filmu. „Velkou výzvou bylo vytvořit v omezeném čase více než sto padesát zbrusu nových kostýmů (pro herce i kompars), které se šily v různých italských krejčovstvích v Římě a v naší dílně uvnitř hotelu Palace. Kromě toho bylo třeba vyhledat mnoho kostýmů, které jsou dnes považovány za historické, protože pocházejí z roku 1999, a které byly nezbytné pro znovuvytvoření magického a tragikomického světa, který vyžaduje scénář. Byl to nezapomenutelný zážitek.“

Zásadní roli v příběhu hraje bohatá a extravagantní výprava a pečlivě propracované kostýmy. To vše je umocněno pečlivou a důkladnou prací maskérů a kadeřníků. Jednotlivá oddělení spolupracovala od samého počátku. *„Každé ráno, když jsem přišla na plac, pro mě bylo výzvou, protože Polanski mohl mít každou chvíli nové nápady ohledně postav nebo účesů a já jsem je musela rychle vytvořit,“* vypráví Desiree Corridoniová, návrhářka vlasů a paruk. *„Je to režisér, který každému dává přesné pokyny, protože už má představu o filmu v hlavě, ale zároveň vám dává velkou volnost, pokud Vaše nápady zapadají do jeho vize a představ.“* Skutečným hrdinou je Oliver Masucci v roli Hansueliho, ředitele hotelu, který s mistrovským citem organizuje životy hostů. *„S Romanem Polanskim se mi pracovalo tak dobře, že jsem mu ve své nové knize věnoval celou kapitolu. Hodně jsem se toho naučil. Bylo to šest vzrušujících a vyčerpávajících měsíců, které bych si za nic na světě nenechal ujít. Jsem Romanovi vděčný. Byla to paráda!“*

PRACOVNÍ PODMÍNKY A JEDINEČNOST

Na realizaci režisérovyh nápadů neúnavně pracoval mezinárodní tým a vysoce kvalifikovaný technický štáb, včetně některých nejbližších spolupracovníků Romana Polanského. *„Nikdy jsem nepoznal režiséra, který by pracoval s takovou radostí a zvědavostí, snažícího se pochopit každý aspekt příběhu a všechny filmové disciplíny,“* prohlásil Lucien Balibar, režisér zvuku a režisérův blízký spolupracovník. *„Práci s ním bych mohl přirovnat k členství ve filharmonickém orchestru. Každý je tam kvůli svým hudebním schopnostem, ale pod jeho vedením se každý stává interpretem, který se už nesoustředí jen na svou specializaci, ale na svůj přínos celkovému příběhu.“* Také proces stříhu měl svá specifika. *„S Romanem jsme byli vždy zvyklí pracovat na stříhu od samého začátku současně s natáčením,“* říká další Polanského dlouholetý spolupracovník, střihač Herve De Luz. *„Samozřejmě jsme nestříhali na místě, ale přesto vždycky chtěl mít jistotu, že mu nic nechybí. Střížna se tedy nacházela v hotelu, kde jsme Hotel Palace natáčeli, a on tam chodil pokaždé, když chtěl zkontrolovat, který záběr předchází nebo následuje po scéně, kterou se chystá natočit.“*

Když Fortunato Cerlino přišel na scénu v roli vrátného Tonina, všude bylo rušno: *„Od prvního dne jsem si uvědomoval mimořádnost celého natáčení. Roman se pohyboval po hotelových pokojích, kde jsme Hotel Palace natáčeli, a dával pokyny štábu jako skutečný mistr svého umění. S vášnivou a maniakální přesností, ale zároveň s laskavostí kontroloval každou paruku, každý kostým, každou botu, každý odstín make-upu, každý dekorativní prvek, světlo a rámování. Často upozorňoval na detaily, které by jiní mohli přehlédnout, a pak, vyzbrojen nůžkami nebo svým všudypřítomným hledáčkem, zasahoval a opravoval. Stejnou péčí a smyslem pro detail obohatil i práci s herci. Před natáčením jsme scény zkoušeli celé hodiny. Při mé první scéně, kterou jsem natáčel, Roman téměř okamžitě zvolal „stop“. Vstal a osobně upravil stínítko v pozadí záběru, protože nebylo dokonale sladěné se svým dvojčetem na opačné straně záběru. Jindy mě velmi pozorně pozoroval, pak vytáhl*

kapesní nůžky a zastříhl dva neupravené vlasy. Z tohoto důvodu popisují zážitek z natáčení jako pobyt v dílně umělce.“

Skvělá Fanny Ardantová, která hraje stárnoucí a odhodlanou markýzku, potvrzuje slova Fortunata Cerlina a říká: *„Roman je vášnivý. Krása v práci s ním, ať už na divadelní nebo filmové scéně, spočívá v tom, že se učím, dostávám podnětné pokyny, nacházím barvy, tóny a gesta, která obohacují postavu a příběh. Roman improvizuje za pochodu, poskytuje spontánní podněty, nic není nikdy předvídatelné. A mně se líbí představa, že začínám od nuly. Poslouchat ho a sledovat při práci bylo jako vidět pracovat malíře nebo sochaře, který se neustále snaží zdokonalovat to, co vidí a cítí.“*

SOULAD

K vrcholům filmu patří scéna večírku. Je to scéna, ve které je padesát naličených lidí v kostýmech, někteří sedí u stolů, jiní se pohybují po místnosti. Je tu hudební kapela, taneční soubor, swingová kapela, číšníci... Mísí se tu hudba, hlasy, smích, ladění nástrojů, ... Chtít ticho po stovce unavených lidí, kteří však byli všichni připraveni vydat ze sebe to nejlepší, nebyl snadný úkol. Přesto bylo ticho absolutní.

A pak přišli na řadu zvoníci... velmi náročná scéna. Byla to úžasná výzva i pro zvukaře. *„Roman velmi dbá na rytmus příběhu, díky čemuž má přirozené nadání pro komedii,“ říká Lucien Balibar, „a nikdy nechce, aby došlo ke zpomalení děje. Baví mě jeden detail: když připravuje scénu, jakmile se nějaká akce nepohybuje dostatečně rychle, křičí na herce z monitoru: 'Nuda! Nuda!' a společně hledají řešení, jak tempo udržet.“*

Milan Peschel - představitel veselého Caspara Tella, který je předurčen k tomu, aby se stal obětním beránkem bezohledného Billa Crushe - dorazil na plac a byl nadšený, že může pracovat na tomto filmu. „Co však mé nadšení ještě zvýšilo, byl Romanův dar velmi přesně a nezaujatě pozorovat a hodnotit mé herectví. Zažívat jeho téměř dětskou radost, hravost a nadšení, pro mě bylo velkým darem. Jeho smích se stal podnětem pro můj výkon. S Romanem nás spojuje stejná radost a dětská představitivost.“ Práce s ikonickým Mickeyem Rourkeem byla ukázková. Okouzlený legendárním Romanem Polanskim byl Rourke ochotný splnit jakýkoli režisérův pokyn, dokonce i jeden detail, který ho značně iritoval. „S hlubokou úctou a obdivem k Romanovi jsem poslouchal a dělal všechno přesně tak, jak to ten génius chtěl; nikdo jiný by nikdy neměl to potěšení a pro mě, který ho poslouchal jako dítě, to bylo opravdu minimální úsilí. Dokonce jsem mu dovolil, aby mi nasadil „blond'atou paruku“. Tu paruku jsem tak nenáviděl, že jsem ji poslední den sundal a zapálil. Roman ke mně zezadu přistoupil, podíval se na paruku a velmi klidně a zvědavě se mě zeptal: „Opravdu jsi ji tak nenáviděl?“ „Ano,“ odpověděl jsem. Nakonec se mi podařilo říct mu pravdu: „Nenávidím ji víc, než si dokážeš představit! Pak Roman řekl: „To je v pořádku..... Ale chtěl bych s tou postavou natočit další film, tentokrát už bez té blond'até paruky.“

Vybrat herce bylo náročné, ale byla to zároveň velká čest, což potvrzuje vedoucí castingu Teresa Razzauti: „Setkání s géniem, kreativním a zábavným umělcem, není každodenní záležitostí. Byla to zkušenost, která mě změnila. Pracovala jsem po jeho boku několik měsíců a každé setkání s ním pro mě bylo plné emocí, nových objevů a zkušeností. Bylo to magické. Vždycky se mě ptal, co si myslím o hercích, a velmi pozorně naslouchal mým nápadům s absolutním respektem a úctou.“ Je to práce, která má spolu s prací zvukaře specifickou motivaci: „Byl to velmi kosmopolitní a pozoruhodný tým s vícejazyčným obsazením a širokou škálou hlasových tónů, které dobře charakterizují hlavní postavy. Roman věnoval hlasovému charismatu svých postav zvláštní pozornost, což tomuto filmu dodává mnoho komediálních aspektů. Příkladem je dvojice Billa Crushe (Mickey Rourke) a Caspara Tella (Milan Peschel), kde silný energický muž podlehně vlivu muže s křehkým a vysokým hlasem.“ „Poslední den, po třech měsících na place a roce příprav filmu, jsem byl úplně vyčerpaný,“ říká Luca Barbareschi (Bongo), „únavou jsem sotva stál na nohou. Lehl jsem si na postel v produkční místnosti, vyčerpaný, ale s vědomím, že nám zbývá už jen jeden záběr, a to detail mé boty. V jednu chvíli slyším, jak mi Roman šeptá: „Přijdeš si pro poslední záběr, který jsem si schovával jen pro tebe?“ Říkám: „Ale vždyť je to jen bota“ A on na to: „Bůh je v detailech.“ Vstal jsem a oblékl se. Mám fotku Romana, jak klečí a na botu mi přikládá kapku krve. Zvolal 'Akce', objali jsme se, došlo nás to; byl to poslední den.“

NEPŘEDSTAVUJTE SI TO, CO TADY NENÍ, ALE TO, CO BUDE

S Johnem Cleesem, legendou anglosaského humoru, čekalo na tvůrce několik výzev. Především nemožnost natáčet se skutečným tučňákem. Aby nahradili objem a tvar toho, co by později přidali v postprodukci, přišla ke slovu kreativita techniků, kteří vyrobili dřevěného tučňáka s kolečky, jenž se mohl během akce pohybovat. „Bylo fascinující pozorovat našeho režiséra,“ říká John Cleese, „který se při rozhodování nikdy neunáhlil. I když byl vyčerpaný, stále vyhodnocoval různé možnosti a nikdy nebyl spokojený do posledního detailu.“ Scéna ve výtahu a scéna v posteli se zkoušely znovu a znovu, se směsí pobavení a profesionality. Dosažení dokonalé rovnováhy mezi magičností a komičností bylo prvořadé.

VÍCEJAZYČNÝ TÝM

Film vznikl v mezinárodní koprodukci v Itálii, Švýcarsku, Polsku a Francii, a tak se na place vytvořilo kosmopolitní a vícejazyčné prostředí. Vznikla tak komunita s novým, smíšeným jazykem, který se zrodil spojením rodných jazyků a různých pracovních postupů. Naštěstí nebylo třeba komunikovat s tučňákem! Během postprodukce nakonec film oživily speciální efekty a hudba od renomovaného skladatele Alexandra Desplata, která dodala přidanou hodnotu již tak vysoké úrovni filmové techniky.

PALACE GSTAAD

Před 110 lety, v prosinci 1913, byl konečně otevřen Palace Gstaad a jeden z nejambicióznějších hotelových projektů ve Švýcarsku se stal skutečností. Když původní majitel hotel stavěl, jeho odvážné nápady se staly velkou výzvou. Bohužel tyto nápady se nakonec neuskutečnily, protože některé části hotelu nebyly dobře promyšlené, následkem čehož byl celý projekt finančně vysoce rizikový. Ve stejné době můj dědeček bavil místní obyvatele a turisty zpěvem ve vesnici Gstaad, která leží hned pod kopcem. Byl tímto „malým“ bílým zámekem, který se skvěl nad Gstaadem, fascinován. V roce 1938 se jeho osobní sen stal skutečností; hotel Palace převzala moje rodina, rodina Bezzola-Scherze, a okamžitě začala uskutečňovat odvážné sny. Opět. Tentokrát se však hlavně díky tomu, že jsme postupovali krok za krokem, podařilo proměnit v minulosti velké výzvy v neobyčejných úspěch. Dlouhodobé sny se konečně staly skutečností, přibýly nové prvky a z kdysi odvážného nespílitelného snu se v průběhu let stal domov mezinárodní smetánky a významný symbol

švýcarské pohostinnosti. Hollywoodská smetánka slavila svůj sezónní návrat do Gstaadu, slavní se bavili s bohatými na pódiu, před ním nebo za ním, podle toho, kolik šampaňského se podávalo. Pro naše milované hosty znamenal návrat do hotelu Palace každou zimu, a později i v létě, vždy něco výjimečného. Pro ně to byl únik z každodennosti, pro nás, mou rodinu a určitě i pro mě, to byl a stále je náš domov. Můj otec převzal dědictví po svém otci a já jsem vždy obdivoval, jak oba nesou tu obrovskou zodpovědnost s hrdostí a vždy s úsměvem na tváři. Před několika lety přišla řada na mě, abych převzal „pilotní křeslo“ Palace Gstaad, a já jsem přijal odpovědnost, která přichází spolu s takovým dědictvím, vlastněným mou rodinou po tři generace, s hrdostí. Tradice a přátelství jsou to, na čem nám opravdu záleží, a protože se můj otec stal dobrým přítelem Romana Polanského, poznal jsem ho velmi dobře i já.

S Romanem jsme dobří přátelé už léta. Dodnes si vzpomínám na ten den, kdy jsme s Romanem současně a zcela spontánně přišli na nápad, který vedl ke vzniku filmu *Hotel Palace*. Nápad opět postavený na odvážné kreativitě, obrovských výzvách, finančních rizicích a v podstatě na jednom velkém snu. Někdo možná řekne, že v Gstaadu je tak nějak možné všechno, ale já jsem nikdy nečekal, že by se tento nápad, načrtnutý u kávy, někdy stal skutečností. A přeci se tak stalo. Nedokážu dostatečně vyjádřit, jak jsem Romanovi a celému jeho týmu vděčný. *Hotel Palace* je zábavným filmovým počinem, ale pro mě je to také odraz domova mé rodiny. Uvidí ho miliony lidí, kteří, a o tom vás mohu ujistit, se budou skvěle bavit. Stanou se součástí jiného světa, našeho malého světa, našeho každodenního života, s jeho vzestupy i pády, se slzami i smíchem, ve dne i v noci... někdy dokonce s tučňáky!

Andrea Scherz - generální ředitel a majitel skutečného Gstaad Palace

TVŮRCI

Režie: Roman Polański

Scénář: Jerzy Skolimowski, Ewa Piaskowska, Roman Polański

Producent: Luca Barbareschi

Hudba: Alexandre Desplat

Kamera: Pawel Edelman

Střih: Hervé De Luze

Kostýmy: Carlo Poggioli

Zvuk: Lucien Balibar